

Єднаймося в Просвіті!

Нам не страшні
московські воші,
нам страшні
українські гниди.

Симон ПЕТЛЮРА

13 (587)

31 березня
2016 р.

Тижневик «Галицька Просвіта» * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзєбчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма «ЛІК» * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://ua-prosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ «Ідея Банк» МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точністю викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

КОЛИ Ж ПОЇДЕМО?

Напевно, ми не раз чули приповідку-відмовку, що українці довго запрягають, але зате швидко їдуть. Але, оглядаючи чвертьстолітню історію нашої Незалежності, учасниками якої ми теж були, якось воно з їздою не складається. Власне, не складається із запряганням, себто з владою. Самі ми якось радимо зі своїми проблемами, виживаємо навіть усупереч намаганням урядовців швидше позбутися нас. Бо інакше не можна оцінити постійне підвищення тарифів, урізання соціального захисту бідних і неплатоспроможних. Водночас вони у небачених масштабах обкрадають бюджет і просто жирують на всенародній біді. Скажімо, голова Нацбанку Гончаренко дозволяє собі витратити на своє утримання аж сто тисяч гривень на місяць, а глава Адміністрації Президента сумнозвісний пан Ложкін лише на помпезну презентацію своєї книжки «Четверта республіка» витратив майже 670 тисяч гривень, повідомляють Інтернет-джерела. Кажуть, навіть сам Глава держави удостоїв бенкет своєю присутністю.

Але це так, до слова, бо йдеться про запрягання. Подивімося, для прикладу, на ЦВК. 12 із 15 членів прострочили термін свого перебування у цій архіважливій державній інституції уже чи не на два роки. Але Президент чомусь вперто їх не заміняє і навіть не ініціює цей процес. А чому б це? Таких «простроченців» можна тримати на короткому мотузку. Після довгих умовлянь, вимог громадськості, та й з великими скандалами нарешті звільнено Генпрокурора Шокіна. А про Уряд і говорити нічого. З ним відбуваються просто казкові дієства. Уже півтора місяця він ніби є і його нема. А пан Яценюк грається з суспільством, взявши його в заручники, в коті і мишки, мовляв, якщо вже не хочете мене, то покажіть мені нового прем'єра, за якого проголосує нова коаліція. Якої теж ще немає. Словом, корабель дрейфує в шторм, а команда ділить капітанський місток.

Ось так, лукавлячи, нищать країну, посилюючи зневіру народу в спроможності врешті-решт утвердити українську державність. А тим часом жодні реформи не робляться. За останнім рейтингом міжнародних експертів, Україна опинилась чи не на першому місці з корупції із 225 країн. Та й як їй там не бути, якщо ані прокуратура, ані судова система так і не реформовані, навіть у новій поліції, то тут, то там вибухають скандали з проявами хабарництва. Довго запрягає парламент й із ухваленням нового виборчого закону. А обіцяли ж, що це буде один із найнагальніших і найперших законодавчих актів. І це на тлі постійних розмов про нові позачергові парламентські вибори, якщо не влітку, то восени вже точно.

Фактів загальмованої реакції і дій державних структур безліч. Так, СБУ аж після авралу, піднятого активістами, затримала високопосадовця нової Вінницької поліції А. Шевцова, звинувативши його в державній зраді. Та так і не спромоглась надати докази, і тому суд відпустив його з-під варті. У розпалюванні сепаратизму і зраді громадянські активісти звинувачують кума Путіна – Медведчука. Та і на цей раз, за повідомленнями Інтернет-джерел, у спецслужбі заявляють: якщо ті нададуть факти, то вона може зайнятися одіозним політиком.

Ех, дорікнув би нам усім Тарас: «Якби ви вчилися так, як треба...» Не вчимося і мудрості не маємо. Бо щораз обираємо тих, яким Україна не болить. Ото вони, поки їй не окрадуть, все запрягають...

Богдан ВІВЧАР

ПРОСВІТЯНИ

ДЛЯ УКРАЇНИ ВІРНО ЖИЙМО

Українська громадськість відзначила 135-ту річницю поетеси МАРІЙКИ ПІДГІРЯНКИ

Марійка Підгірянкa – Марія Омелянівна Ленерт-Домбровська – народилася в с. Білі Ослави на Надвірнянщині в родині лісничого. У Марійки рано пробудився потяг до літератури, поезії. В 13 років пробує свої поетичні сили. В 1900 році екстерном успішно складає іспити в учительській семінарії у Львові. Отримує диплом на право вчителювати в школі. Відтоді 40 років віддала шкільній роботі й поезії.

Друкуючи вірші Марійки Підгірянкa почала з 1904 р. в періодичних виданнях. Перша збірка поезій «Відгуки душі» вийшла 1908 року.

Більшість творів поетеса написала для дітей і про дітей. Основні мотиви віршів Марійки Підгірянкa до 1939 р. – мрії про краще майбутнє народу, оспівування краси рідного краю, природи Карпат. Авторка щедро використовує фольклорні мотиви, її вірші ніжні й легкі, часто нагадують

українські народні пісні («Співанки», «Вечір», «Що роблю я, що я дію»).

У радянські часи за життя Марійки Підгірянкa її книжки не видавалися, окремі вірші з'являлися лише в журналах. І лише в часи Незалежності в різних видавництвах побачили світ її книжечки «Розповім вам казку, байку», «Гарний Мурко мій маленький», «Безкінечні казочки», «Зіллюся з серцем народу», «Краю мій, рідний», «Учись, маленький», «Три віночки», «Мелодії дитинства», «Мати-страдниця». А ще 2009 року великим томом вийшло зібрання творів Марійки Підгірянкa «Для України вірно жиймо».

На її творах вчимо дітей, виховуємо їх патріотами України.

ЖИТТЯ ЯК Є

Мир в країні і родині

Це унікальна подія в сфері психології не лише для нашого міста, а й для України загалом, переконув організатор фестивалю Ілона Мурзова.

В Івано-Франківську відбувся фестиваль найкращих тренерів арт-терапії з усієї України.

В рамках фестивалю, завдяки підтримці народного депутата України Олександра Шевченка, мали змогу повчитись й отримати новий досвід для роботи і соціальні працівники й психологи з навчальних закладів міста. Для них це був неоціненний досвід.

«Арт-практик дає змогу удосконалити вміння і навички роботи з найрізноманітнішими категоріями. Це можливість відкрити себе з іншого

боку та внести у свою професійну діяльність яскраві барви», – наголошує соціальний працівник ЗОШ № 23 Ірина Барган.

«На фестивалі кожен учасник обирає тему, яка йому відгукувалась найбільше. Піднімалися питання відносно у родині, стосунки між чоловіком і жінкою, відносини на роботі, особистісний розвиток і проблеми й виклики в сучасному світі. Тренери працювали в секціях, і кожен учасник самостійно обирав, який майстер-клас відвідує. Сподіваюсь, кожен отримав зворотний зв'язок від тренерів і корисну інформацію, а найголовніше – натхнення і ресурс», – говорить засновник фестивалю Олена Тараріна.

Страсті Христові

На парафії Святих Володимира і Ольги, що в Коломиї, відбулась театралізована Хресна дорога за участі Товариства українських студентів-католиків «Обнова».

Організували приїзд молодіжної організації «Обнова» адміністратор парафії о. Іван Петруняк з ініціативи о. Юрія Свища, інформує прес-служба Коломийсько-Чернівецької єпархії.

На Хресну дорогу також завітав правлячий архієрей Коломийсько-Чернівецької єпархії Кир Василій (Івасюк). Владика поблагословив дійство й наголосив, що Хресна хода стане

доброю можливістю призадуми над Страстями Христовими. В ній варто усвідомити, які страждання переніс Ісус задля нашого спасіння.

Розпочалося дійство між будинками в мікрорайоні Гомін, для того, щоб якомога більше людей взяли в ньому участь. Присутні мали змогу пороздумувати над власним життям і усвідомити, що кожен удар батою, кожна тернина у вінку Ісуса є наслідком наших гріхопадінь. І не одна людина, пройшовши ходою, відчула бажання покаятися у вчинених гріхах.

Заслужила

Президент України Петро Порошенко з нагоди Міжнародного дня театру відзначив франківську артистку.

За вагомий особистий внесок у розвиток національної культури і театрального мистецтва, значні творчі здобутки, високу професійну майстерність і з нагоди Міжнародного дня театру Президент Указом присвоїв звання «Заслужений артист України» Деркач Надії Михайлівні – провідному майстрові сцени Івано-Франківського академічного обласного театру ляльок імені Марійки Підгірянкa.

ПОЗИЦІЯ

«ЧЕТВЕРТА РЕСПУБЛІКА» ЧИ ДЕМОНТАЖ НЕЗАЛЕЖНОСТІ?

Епіграфом до нотаток стосовно щойно виданого двомовного (російською й українською) «шедевра» вітчизняної публіцистики «Четверта республіка» Б. Ложкіна (глава Адміністрації Президента України), взято два речення, які автор спеціально викладає російською мовою (цитати взяті з «Української правди» від 18.03.2016): «Будущее Украины – как бы мы к этому не относились – неразрывно связано с будущим России... Миллионы украинских граждан тяготеют к русской культуре, да что там тяготеют – просто являются носителями русской культурной традиции. Наша задача – сделать так, чтобы они не чувствовали себя чужими внутри украинского политического проекта». Подібні «відкриття» ніяк не можуть звучати у викладі українською мовою хоч би тому, що вони продовжують зміст розкольникських програм, котрі ще недавно поширювали адепти «русского міра» й регіонали втікача В. Януковича.

На нашій – не своїй землі.
Тарас ШЕВЧЕНКО

Отже, минуло понад півтора століття, а українці й далі живуть «на нашій – не своїй землі».

По-перше, хто такі ці проголошені «ми», про яких просторікує Б. Ложкін?

Хто уповноважував навіть високопосадового чиновника (кандидатуру якого нібито розглядають на пост віце-прем'єра (!?!)) говорити від імені народу? Тим більше визначати наше майбутнє – бути вічною колонією Російської імперії?

І вимушено доходиш висновку: тому й топчемося на місці ось уже чверть століття, бо центральна влада у нас, хоч як це гірко визнавати, далека від народу. Очільники київського владного олімпу оточили себе, немов міцним бетоном, відвертими українофобами, котрі не бачать (очевидно, й не розуміють!) історії вітчизняного державотворення (складної й, на жаль, повної суперечливих сторінок) і загалом – завтрашнього дня України. Їхній словник – запозичений набір (точніше – мавпування) виразів і визначень, що не мають жодного стосунку до оцінки нашої нинішньої ситуації, до якої привели народ «політики», основне заняття яких діяти за нормами, описаними в сатирі «Батрахоміомакія» («Війна мишей та жаб»), автори якої були майже сучасниками Гомера з давньоантичних часів.

Та й сама ідея першої чи четвертої республік запозичена з Франції, де історично склалася подібна періодизація історії.

Хочеться це комусь визнавати чи ні, але 24 роки незалежної України – це роки насамперед не економічних і політичних реформ, а тотального протистояння «політичних еліт», лідери яких мали й мають єдину мету – міцно всістися на владному пагорбі й збагачуватися за рахунок бюджету, тобто народу. І ця жабомишдралівка врешті довела нас до війни, бо якби ми мали відповідні вимогам часу збройні сили, ніколи б

(Чит. 2 стор.)

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Триває передплата на газету

«ГАЛИЦЬКА
ПРОСВІТА».

Передплатний індекс –
91083.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ
(без оплати оформлення):

на місяць – 5,00 грн.,
на півроку – 30,00 грн.,
на рік – 60,00 грн.

ПРОЕКТИ

ГЕРОЇ НАШОЇ ІСТОРІЇ

ОЛЕКСА ГІРНИК (28.03.1912–21.01.1978)

Народився в Богородчанах по вулиці Похвиській, яка нині має його ім'я.

Частина його героїчної біографії належить Калуському повіту.

Сам став часточкою великої героїчної історії України, навіть дотичним до Шевченкового безсмертя, яке ніколи по його смерті не покидало Канів і гору, де він похований.

Своїм полум'яним подвигом записав себе у чин безсмертних, зовсім не дбаючи про це, як і про свою живу плоть, бо серце мав переповнене любов'ю до України.

Не мав і не мав гриха, вкоротивши собі віку не на догоду відчаю чи розпачу через життєві негаразди і безпросвітність буття, бо по Христовій любові віддав найдорожче, що мав, – життя за друзів своїх і за Україну понад усе, яка для нього навіть більше.

Той вогонь пішов від великого чеха Яна Гуса, який передбачав майбутнє України, від другого чеха Яна Палаха, що спалахнув факелом протесту супроти російської тьми у 1968 році.

Вогонь, яким спалахнув Олекса Гірик, освітив і освятив шлях боротьби за визволення України від есесерівського окупанта. І нині кличе до відсічі диким ордам із півночі, відсічі мужької і безстрашної. Його любов до рідної землі – зразок нинішнім поколінням без пафосу, а єдино з докторни Христової любові до чистого, вільного світу, де є закон, правда, справедливість, гуманізм. За це помер Олекса Гірик, Герой України, син галицького краю не чужий усій Шевченковій землі.

І вічна пам'ять нехай буде з ним.

МАЙЖЕ ЮВІЛЕЙ

СКАЖУ ПРО СЕБЕ І ПРО НАС

Івано-Франківській обласній організації Національної спілки письменників України виповнюється 45 років

Цьогоріч наша письменницька спілка перейде своє 45-річчя. Є ще двоє письменників, які були бали джерел творення: Степан Пушик та Галина Турелик.

Нею свого часу керували: Микола Карпенко, Павло Добрянський, Ярослав Дорощенко, Василь Добрянський, нині – Євген Баран.

Сьогодні наша обласна організація налічує 61 члена, які проживають в усіх районах області.

Правління організації складається із 9-ти членів: Є. Баран – голова, В. Бабій – заступник, М. Вайно – відповідальний секретар, а також С. Пушик, С. Процюк, С. Хороб, Я. Ткачівський, М. Батіг, Л. Михайлів. Наша спілка проводить чимало презентацій книжок, літературних вечорів, п'ять обласних фестивалів – у с. Ліски ім. К. Цісик, у Богородчанах ім. П. Добрянського, у Лолині ім. І. Франка, в Івано-Франківську ім. Т. Мельничука, у Верховині «Тисменицька ватра над Черемошем», а також локальні літературного характеру в Хмельці та Івано-Кієві.

Спілка видає два часописи: «Перевал» (редактор – Я. Ткачівський) та «Дзвіночок» (редактор – Л. Диркавець).

Івано-Франківська обласна організація розміщена в будинку, де жив син Івана Франка, письменник і педагог, перекладач. Дух Івана Франка зберігається в творчості членів спілки. Дух і праця на благо народу як заповіт Каменяря залишається святом для письменників.

Василь БАБІЙ, просвітянин

ВАРТО ЗНАТИ

ДЕРЖАВА ВИЗНАЛА ІНВАЛІДІВ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

Людям, які жертвували своїм здоров'ям і життям на Революції гідності, держава забезпечить соціальні гарантії, призначення пенсій незалежно від страхового стажу.

Це стало можливим аж тепер, коли набув чинності Закон України «Про внесення змін до статті 32 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» щодо призначення пенсій особам, які стали інвалідами внаслідок поранень, каліцтва, контузії чи інших ушкоджень здоров'я, одержаних під час участі у Революції гідності», ухвалений Верховною Радою України 18 лютого ц. р.

Цим законом пропонується здійснювати призначення пенсій з інвалідності особам, визна-

ним інвалідами внаслідок поранень, каліцтва, контузії чи інших ушкоджень здоров'я, одержаних під час участі в масових акціях громадянського протесту в Україні з 21 листопада 2013 року по 21 лютого 2014 року за євроінтеграцію і проти режиму Януковича (Революції гідності), та які звернулись за медичною допомогою у період з 21 листопада 2013 року по 30 квітня 2014 року, незалежно від наявності страхового стажу.

Особи, які стали інвалідами під час участі в масових акціях громадянського протесту в Україні з 21 листопада 2013 року по 21 лютого 2014 року, належать до інвалідів війни (п. 10 ч. 2 ст. 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»).

Призначення пенсій цим особам здійснюється за Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (далі – Закон) на підставі довідок МСЕК, в яких зазначено причину інвалідності «Поранення, каліцтво, контузія чи інші ушкодження здоров'я, одержані під час участі у Революції гідності».

Пенсія з інвалідності обчислюється в розмірах, визначених Законом. При цьому до пенсії встановлюються виплати, передбачені для інвалідів війни (підвищення, цільова грошова допомога). Мінімальна пенсійна виплата визначається відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 28.07.2010 № 656 «Про встановлення щомісячної

державної адресної допомоги до пенсії інвалідам війни та учасникам бойових дій», для інвалідів війни I групи – 285 відсотків, II групи – 255, III групи – 225 прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Строки призначення пенсій визначаються відповідно до статті 45 Закону. У тому разі, якщо відбулася зміна причини інвалідності (із загального захворювання на поранення, каліцтво, контузію чи інші ушкодження здоров'я, одержані під час участі у Революції гідності), після надходження довідки МСЕК мінімальна пенсійна виплата такої людині як інваліду війни встановлюється з дати, з якої змінено причину інвалідності, в т. ч. коли МСЕК робить запис про дату огляду.

Володимир КРИВОРУЧКО

ПОЗИЦІЯ

«ЧЕТВЕРТА РЕСПУБЛІКА» ЧИ ДЕМОНТАЖ НЕЗАЛЕЖНОСТІ?

(Поч. на 1 стор.)

авантюрист Путін і його проімперське оточення не намірилися анексувати Крим і захопити третину Донбасу.

Але чому глава президентської адміністрації дозволяє собі вживати недолугі вислови «український політичний проект» тощо? Ніхто не напише сьогодні «про ізраїльський політичний проект», хоч Ізраїль від проголошення рішенням ООН 29 листопада 1947 року незалежності весь час вимушений захищати своє історичне право на самостійність і самобутній розвиток. І в цих надскладних умовах єврейський народ досяг неймовірних успіхів і в економіці, і в науці, і в оборонних технологіях (до речі, Україна й Ізраїль тісно співпрацюють особливо нині, коли нам треба в стислі терміни відновити рівнозначний вимогам часу боездатний рівень армії і флоту).

Вільність (від невігластва) у вживанні політичної термінології дозволяє собі не лише Б. Ложкін (у пресі було достатньо запитів щодо освіти глави адміністрації, але належної відповіді так ніхто й не дав). Подібні вислови можна почути й від частини народних депутатів, урядових чиновників.

І добре, що опус «Четверта республіка» з'явився саме нині (злізавши вже запустили в журналістський кругообіг вислів «Недоношене дитя», бо «шедевр» творився 9 місяців). До речі, співавтором Б. Ложкіна виступає одесит В. Федорин, котрий нагадав нам про свого співвітчизника – політолога-українофоба Г. Павловського, котрий зі шкіри ліз, догоджаючи В. Путіну й зміцнюючи владу В. Януковича в Україні.

«ЗВОНОК ОТ ПОРОШЕНКО ЗАСТАЛ МЕНЯ НА ЮГЕ ІОРДАНИИ»

Цей рядок можна вважати своєрідним епіграфом Б. Ложкіна до його книжки. Сподіваюся, що читачі відразу згадали героя кінофільму «За двома зайцями» за п'єсою М. Старицького Свирида Голохвостого. Той же розв'язний панібратський словник, та ж центропупівська манера поведінки. Майже через абзац: «Я подумал...», «Я сказав...», «Я решил...». А за цим яканням ховається лише провінційний ділок, котрий, користуючись недосконалим вітчизняним законодавством і за фінансової підтримки московських «любих друзів», русифікував наш інформаційний простір.

Отже, не слова, а діла головне.

А справи Б. Ложкіна явно не проукраїнські. Саме цей медіа-магнат, повторюю, закріпив в Україні російськомовну пресу від «Комсомольської правди» до «Совершенно секретно».

Про яку контрпропаганду в умовах війни, що триває, можна говорити, коли в Україні немає жодної загальнодержавної газети? Коли всі провідні телерадіоканали віддані у власність егоїстичних олігархів? Коли більшість кабельних телемереж віддані російським телеканалам?

Немає у світі прецеденту, щоб тривала війна, а держава-агресор вільно поширювала свою пресу й ТБ-радіо на території країни, частину якої вона окупувала.

Висновок може бути єдиний: чинна влада не здатна створити належні умови для розвитку національного інформаційного простору. Всюди у світі ЗМІ перебувають у руках громадянського суспільства, а не держави. Незалежні журналісти – єдині, хто здатен виконувати дві основні функції преси: давати народові суспільнозначиму інформацію і забезпечувати моніторинг діяльності влади.

Не з бюджету повинні черпати кошти ЗМІ, а зі створеного Фонду незалежної преси, котрий фінансується за рахунок податків на олігархів, зокрема, за користування ресурсами державного Концерну РРТ, за рахунок податків зарубіжних друкованих видань і телебачення-радіо тощо і, звичайно ж, прибутків від реклами (за різними даними рекламний ринок в Україні оцінюється в кілька мільярдів доларів!).

Про яке спільне майбутнє з Росією говорить Б. Ложкін? Хто забуде загиблих українських воїнів під Іловайськом і Дебальцевим? Хто пробачить звириний «парад ганьби» в Донецьку, вулицями якого провели наших полонених мобілізованих бійців? Очевидно, у ложкіних кам'яні серця й отруйні пустоти в голові щодо національної оборони.

Можливо, в далекому майбутньому між Україною й Росією відновляться обмежені ділові стосунки, а сьогодні говорити про подібне можуть лише ті, чий рідні не захищають зі зброєю в руках Батьківщину, хто дбає не про нашу Незалежність, а про свої прибутки й кар'єрні вигоди.

ЧАС ВИСНОВКІВ

Зрозуміло, що «Четверта республіка» Б. Ложкіна ще чекає свого рецензента. Адже цей горевиріб із претензіями на успіх не повинен пройти без виваженої оцінки суспільства. Де наш «Рух», де об'єднання «1 грудня», де взагалі наша громадськість?

«...все мовчить, бо благоденствує!» (Тарас Шевченко «Кавказ», 1845).

Б. Ложкін виклав у своєму опусі ті думки, якими сповнені голови багатьох сьогоднішніх провідних політиків і можновладців. Це єдине корисне, що, очевидно, зробив у своєму житті медіа-магнат, а нині ймовірний претендент на якесь високе урядове крісло, якого він, безумовно, недостойний.

Закономірно, що навіть так звану «нейтральну» пресу обурило представлення «шедевра» Б. Ложкіна: 600 учасників у бальній залі одного зі столичних готелів, котрих пригощали вином і вишуканими закусками. Жирують під час війни господарі життя: податок на багатство не сплачують (навіпаки – одержують додаткову фінансову допомогу, бо на нове шикарне авто не вистачає доларів).

Мабуть, належить подякувати Б. Ложкіну. За що? За те, що виявив свою позицію як особа з оточення лідера держави.

Невже ми здатні лише на майдани – спалахи емоцій, коли вже терпіти несила! Давно настав час аналізу й адекватних висновків. Завтра може бути пізно.

Віталій АБЛИЦОВ

(за тижневиком «Слово Просвіти», ч. 12)

ВІД РЕДАКЦІЇ. А що ж сам Президент, лідер Української держави? Яким чином його найдовіренішою особою і речником може бути такий москвофіл? Чи, може, це позиція і думка самого Петра Олексійовича?..

Давні друзі – Ложкін і Медведчук

ЗОЛОТІ ЗЕРНА

ПОВЧАЛЬНІ ДУМКИ

Не тільки майбуття є вічністю, не тільки...

Минуле теж є вічністю добою. Що сталося, не зміниться за хвилину... Повернеться ідеєю, не вернеться собою.

Папа римський Іван Павло II

Найшляхетніша частина людини – це безсмертна душа.

Папа римський Іван Павло II

Моліться, працюйте й боріться за збереження християнської душі кожної людини українського роду і за весь український народ і просіть Всемогутнього Бога, щоб Він допоміг нам завершити нашу тугу за єдністю і наші змагання за церковне з'єднання у здвиженні Патріархату Української Церкви.

Патріарх Йосиф СЛІПІЙ

Буде хата – прийдуть люди (про будівництво хати). Зло довго тривати не може.

Патріарх Йосиф СЛІПІЙ

Необхідно виконувати щоденні духовні вправи. Молитва найтісніше єднає нас із Богом. Вона реалізує правди Божі, невидиме робить видимим. Вона дає нам відчуття присутності Пресвятого Бога у нашій душі.

Єпископ Софрон МУДРИЙ

Найбільша втрата, яку може мати людина у своєму житті, – це втрата часу! Найстрашніше для людини, коли вона втрачає розуміння своїх вчинків. Коли вона під впливом щоденної рутини стає наче автоматом і механічно виконує свої обов'язки праці й молитви.

Єпископ Софрон МУДРИЙ

Коли надія, зростаючи, стає сильнішою від обставин, тоді в житті людини й народу з'являється перспектива.

Кардинал Любомир ГУЗАР

Державні продумані структури, динамічна економіка не дадуть позитивних результатів, якщо моральний рівень народу низький.

Кардинал Любомир ГУЗАР

У терпеливості народжується сила душі, у терпеливості набуваємо гарт волі, у терпеливості виробляється сталий характер. Щоб набути й зберігати терпеливість, дивімося на терпеливість Ісуса Христа і Його наслідуюмо.

Єпископ Григорій ХОМИШИН

Спасителю наш! Дай нам єдність, дай нам мир і злагоду!

Пресвята Діво Маріє! Царице України! Покрий нас своїм всемогутнім покровом!

Пресвята Богородице, спаси нас!

Єпископ Інокентій ЛОТОЦЬКИЙ

Я чую Бога кожним рухом І в кожному звуці чутний Він, Я чую серцем, чую духом Його в природі тихий дзвін...

Іван ОГІЄНКО

Церква – не організація, а живе тіло, сопричастя братів і сестер у Містичному Тілі Ісуса Христа, яка всіх єднає.

Папа БЕНЕДИКТ

Знай, дитино, що земля та І все, що нам треба, І вода, і гай, і поле – Все нам дано з неба. Сині гори, темні бори, І левади гої, Весь прекрасний край наш рідний – Все це дари Божі. І душа, і серце наше, І сила, й спромога, І талант, і здібність наша Дані нам від Бога.

Автор невідомий

Зібрав Богдан СУШЕВСЬКИЙ, просвітянин

ДУХОВНІ ЧИТАННЯ ТИ В МОЄМУ СЕРЦІ, УКРАЇНО, ДУМОЮ ШЕВЧЕНКА ГОМОНИШ

З метою відзначення річниці народження Тараса Шевченка, популяризації його творчості, поглиблення пізнання поетичного світу Кобзаря, виховання почуттів патріотизму, усвідомлення приналежності до нащадків українського народу з 14 по 31 березня в Івано-Франківському державному коледжі технологій та бізнесу пройшли читання поезій Шевченка в рамках реалізації проекту «Ти в моєму серці, Україно, думою Шевченка гомоніш».

Читання охопили теми: «Інтимна лірика Кобзаря», «Образ матері у творах Т. Г. Шевченка», «Героїчне минуле українського народу», «Призначення поета і поезії в суспільстві», «Прагнення людини до щастя в поетичній спадщині Т. Г. Шевченка».

23 березня відбувся захід «Прагнення людини до щастя в творах Шевченка», підготовлений студентами групи КД-89-ІІ разом із куратором групи Христіною Івантишин. Запрошена відповідальний секретар ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Наталія Синиця, привітавши всіх від імені голови товариства професора Василя Бойка, наголосила, що 21 березня 139 років тому – 1877 р. була створена філія Станіславівської «Просвіти», організатором і першим головою якої був професор Євген Желехівський. Повідомила також про проведення 15-го туру конкурсу «Історія і «Просвіта», присвяченого в т. ч. 160-річчю Івана Франка й запросила студентів взяти активну участь у ньому. Подякувала директору коледжу Софії Томенчук і голові осередку «Просвіти» коледжу Галині Куцин за співпрацю з міською «Просвітою». Представивши свою «Вишивану Шевченкіану», запропонувала приходити на заняття в гурток вишивки.

Галина КУЦИН,
голова осередку товариства
«Просвіта» державного коледжу
технологій та бізнесу

ЮВІЛЕЇ

Нещодавно я побував на одній презентації. У Народному домі Тисмениці поет і краєзнавець Йосип Карпів презентував свою нову книжку віршів «Близьке і далеке». На запрошення приїхати я відгукнувся одразу, бо дуже шаную і поважаю цього чоловіка. Це ще одна споріднена з моєю творчою душою. Життєві дороги звели нас уже більше двадцяти років. Коли я підготував свою першу поетичну збірку, Йосип Дмитрович написав до неї передмову. Її він почав словами: «У поетичний світ входить молода людина, входить по-своєму і надовго». Аналізуючи тепер ці слова, думаю, як міг тоді рецензент і редактор передбачити оте «надовго». Я ще не знав, чи будуть за цією першою моєю поетичною «ластівкою» наступні книжки, а Й. Карпів уже напроорокував мені довге творче майбутнє.

Пізніше, коли більшість своїх книжок я видавав у видавництві «Сімик», Йосип Карпів був незмінним редактором усіх видань. А ця справа, до речі, є досить непростою. Адже потрібно не тільки

СЛОВО

ВЧИМОСЯ У КАМЕНЯРА

Районний конкурс читців «Якби ти знав, як много важить слово!», присвячений 160-й річниці Івана Франка пройшов у Городенківському районному центрі дитячої та юнацької творчості, який його організував і провів.

Протягом кількох годин лунало в залі поза-шкільного закладу величне невмируще слово Каменяра. В конкурсі взяли участь 75 учнів 5–11 класів із 32 загальноосвітніх навчальних закладів району.

Шанувальників Франкового слова, батьків, педагогів району привітали Ю. П. Ляхман, заступник начальника відділу освіти райдержадміністрації, О. Я. Юрковський, голова районного товариства «Просвіта», Г. В. Навальківська, директор ЦДЮТ, які відзначили велику активність та інтерес учнівської молоді до творчості Івана Франка.

Надзвичайно вразили своїм виступом учні загальноосвітніх шкіл міста Юлія Мельниченко, Лілія Вовкович, Надія Кіндрачук, Ірина Човганюк, які посіли перші місця відповідно у І, II та III вікових категоріях.

Проникливо і натхненно читали твори І. Франка, учні Городенківської ЗОШ І–III ст. № 2, Незвиського НВК, Топорівської ЗОШ І–III ст., Чернятинської ЗОШ І–III ст., Городен-

ПРЕЗЕНТАЦІЇ ТО — ДІАМАНТ

В рамках Всеукраїнського тижня юнацької книжки, обласна бібліотека для юнацтва підготувала тиждень цікавих зустрічей, презентацій і відкриттів. І розпочали тиждень літературних заходів презентацією поетичної збірки «Нас. Троє», яка відбулась у Міжнародний день поезії. До бібліотеки завітали молоді поетеси з Калуща Олена Бараненко та Ірина Червінська. Гостями зустрічі стали й інші відомі особистості – письменник Степан Процюк, поет і журналіст Олександр Букатюк та журналіст, поет і видавець Василь Карп'юк.

Літератори зустрілися з ученицями 11 класу обласного ліцею для обдарованих дітей із сільської місцевості, що цікавляться сучасною українською літературою і самі роблять перші спроби в поезії та журналістиці. Авторки збірки спілкувалися на найрізноманітніші теми, читали свої вірші й віртуально познайомилися зі своїм партнером зі створення збірки Остапом Микитюком. Розповіли про історію виникнення ідеї збірки і про досвід публічних читань у багатьох

містах України: Львові, Києві, Ужгороді, Чернівцях, Харкові.

Кожний поет – окремих світ. Поезія Олени Бараненко ніжна, жіночна, задумлива, авторка створює і відеопоезію.

Ірина Червінська пише символістику й сюрреалістичну поезію з великою кількістю метафор та алюзій, вона складна для розуміння, але привертає увагу своєю відвертістю. За словами поетеси: «В творчості, і в поезії, зокрема, не повинно бути «табу» й заборонених тем і форм». Крім цього, кожна з дівчат розповіла про свій організаторський досвід. Олена Бараненко створила Інтернет-спільноту «Поезія – це завжди неповторність», яка випустила декілька збірок поезій авторів з різних районів України. Ірина Червінська є двигуном літературного життя в Калущі, з її ініціативи створено літературне об'єднання «КА-МА-ЛІ-Я» (Калущська майстерня літератури).

Остап Микитюк дуже активна творча особистість, що пробував себе в багатьох професіях і вибрав врешті – бібліотечний факультет Калущького коледжу культури. Багато подорожує автостопом та організовує мистецькі фестивалі.

Зустріч юнацтва з такими цікавими особистостями, неформальний діалог про книжку, літературу і життя допоможе зробити перший крок в активне літературне життя краю і дати життя першим паросткам майбутньої творчості.

Завідувачка читального залу ОБЮ, модератор зустрічі Людмила Ковальчук презентувала виставку-натхнення «Поезія – це скарб усіх віків, це діамант величиною в слово!»

Н. К.

О. МЕЛЬНИЧЕНКО,

методист Городенківського районного ЦДЮТ

ЩО НА СЕРЦЕ ЛЯГЛО...

НАЦІЯ

Я – народ, що осячений тризубом, Молитвами, вогнем і мечем! Це мені зроду-віку написано Бути воїном і сіячем.

Це в мені під багряними стягами Розпинали церкви і хрести, Катували, морили ГУЛАґами Очманілі від люті кати.

Це мене шматувала навалами Степова знавісніла орда, І впивалась отруйними жадами Геноциду нещадна біда.

І стріляли у мене, і вшали Самозвані чужинські царі, Та дарма, бо встократ сміливішими Повставали мої бунтарі.

Це ж мені зроду-віку написано Хліб ростити на рідних полях, Під огненним плекаючи тризубом Жовто-синій окрилений стяг! Це мого суголосся пульсація Виростає в єдиний потік...

Я – сіяч,

Я – поборник

Я – нація,

Так було і так буде повік!

В ДИТИНСТВІ МОЄМУ...

В дитинстві моєму на сволоку звили гніздо пернаті пісні, зозулясті казки і поеми...

Крізь пам'ятні нетрі думками дотягуюсь до минулих років,

де не тягнуть сучасні модеми.

Між мною і небом відкрито духовний портал, де Всесвіт виходить за межі усіх моніторів,

увімкнений Богом, легкий надчуттєвий сигнал душа моя ловить з верхівок незримих соборів.

Я тут ще мала і навшипінки не вийде ніяк торкнутись до сонного соняха кіньчиком пальця...

Жахтять каганцями у полі пшеничному мак, що вишило літо стібками тонкими на п'яльцях.

На вітах кошлатих вигоїдує велет-горіх ранкових пташок дивовижні пісні-перегуки, рипить перестигло старенький дубовий поріг, сухим різотрав'ям пропахли бабусині руки.

І так мені любо і затишно, мов у гнізді малому пташаті: злітаю і падаю вгору!

А крила у тата і мами – такі молоді, мені розвіконують теплу блакить неозору!

Тулюся думками до споминів через роки, що в різьбленій скрині Таяться укупі з казками...

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

Хурделять у вікна тендітні легкі пелюстки, біліють, як іній, на скронях у сивої мами.

НА ПОШАНУ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ (ДО 70-РІЧЧЯ ЙОСИПА КАРПІВА)

виправляти помилки, але й вникати у зміст, якщо потрібно підправляти стиль, уникати повторень.

З іншого боку, це і робота зі словником, щоб текст був доступним і читабельним. І тут мусимо наголосити, що Йосип Карпів радить собі з цим бездоганно. Адже через його руки пройшло кілька десятків книжок, яким він дав крила для польоту.

У такому насиченому графіку безкорисливої допомоги іншим людям у підготовці до друку книжок, у відкритті молодих талантів Й. Карпіву не вистачало часу, щоб упорядкувати свої твори. Із того, що вже вийшло друком, назвемо три поетичні збірки поезій «Осене, застань мене в саду», «Близьке і далеке», «У зими на святі». Також він є автором книжок «Клубівці», «10 років Клубівській ЗОШ І–III ступенів», збірок фольклору «Народні прикмети», «Таємниці місцевих назв», «Вуйко з Канади», «Казки», співупорядник видань «На зорі національного відродження», «На межі життя і смерті», «У вирі боротьби», «Біля повстанської ватри» та ін.

Треба сказати, що палітра досліджень Й. Карпіву і моїх майже збігається. Це етнографія і краєзнавство, топоніміка і діалектологія, дослідження постатей минулого і років визвольної боротьби УПА та інші. До речі, у моєму доробку не було буського, що написано, якби не мій досвідчений радник. Свого часу мені пропонували посаду

директора школи у рідному селі. Я не дуже, чесно кажучи, горів бажанням, але обставини склалися так, що я був чи не за крок від цього. Тоді я звернувся за порадою до Йосипа Дмитровича, який сам тоді директорував у Клубівцях. На запитання, що мені робити, він делікатно й переконливо відповів: «Іване Васильовичу (він хоч і старший, але до мене, через свою витончену інтелігентність, звертається на «ви»), якщо хочете писати лише шкільні накази, то йдіть на директора. А якщо хочете займатися дослідницькою працею – не йдіть». І я його послушав: став краєзнавцем, а не адміністратором, і не жалів про свій вибір ніколи.

Цьогоріч Й. Карпіву виповнилось 70 років. Це поважна дата у житті поважного, хоч з вигляду і непримітного, і надзвичайно скромного чоловіка. Його тонка душа і щедра натура виплекали поетичний і дослідницький талант, яким він збагачує наше буденне життя впродовж уже багатьох років. Такі люди, як Йосип Карпів заслужують не тільки добрих слів і пошанувань у вигляді презентацій або творчих вечорів. Таких людей вартувало хоча б нагородити орденом «За заслуги», бо своїм непростим, але цікавим і змістовним життям, він на правду на це заслужив. І коли б хтось запропонував цього відомого дослідника до нагороди, гадаю, у Президента не затремтіла б рука підписати такий Указ.

Іван ДРАБЧУК

Наталія ДАНИЛЮК,
с-ще Перегінське, Рожнятівський район

КОНКУРСИ

«ІСТОРІЯ І «ПРОСВІТА»
– XV-ий ТУР

Положення про конкурс, присвячений 148-ій річниці товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка
Івано-Франківське міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка оголошує і запрошує до участі в I-му етапі Всеукраїнського конкурсу творчих робіт на теми:

1. Просвітнянська і народно-патріотична діяльність

а) Івана Франка (160-річчя народження),

б) видатних діячів краю і України;
2. «Історія діяльності ОУН–УПА на теренах Івано-Франківської області 1940–1950 років»

у номінаціях: публіцистика, проза, поезія, малюнок, фотографія.

Завдання конкурсу: зацікавлення діяльністю товариства «Просвіта» й залучення молоді до пошукової, пізнавальної та дослідницької роботи.

Мета конкурсу: відродження історичної пам'яті й пізнання правдивої історії.

Конкурс на тему «Історія діяльності ОУН–УПА» присвячений краєзнавчим дослідженням діяльності бійців Української Повстанської Армії 1940–1950-их років на теренах Івано-Франківської області й заснований з метою всебічного вивчення історії національно-визвольної боротьби за вільну Україну.

На конкурс приймаються матеріали, які раніше не були опубліковані в пресі: окрім авторських краєзнавчих статей, цікавих споминок людей, які були очевидцями, також авторські поетичні й прозові твори. В творчій роботі повинні бути присутні списки використаних джерел і копії документів та світлин до статей, якщо мова йде про краєзнавчі розвідки. Творчі праці учасників конкурсу приймаються українською мовою без елементів спрощення, тавтології, плагіату тощо.

Подані матеріали мають вирізнятися конкретністю й стилістю, не перевищувати **10 друкованих сторінок**.

У рамках проведення конкурсу переможців буде відзначено: грамотами, подяками й книжками сучасних авторів. Прізвиська авторів і найкращі роботи будуть опубліковані в пресі.

Термін подання робіт:

до 31.06. 2016 року.

за адресою: НД «Просвіта», вул. М. Грушевського, 18/17 або if_prosvita@ukr.net

тел.: (03422) 2-57-91, (0342) 75-05-86, відповідальний секретар.

Івано-Франківське міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

КНИЖКИ

НАЗБИРАНО З ЖИТТЄВОГО ШЛЯХУ

Справді, саме розсипані на життєвій дорозі думки і роздуми зібрав у більш як п'ятсотсторінкову книжку «Минуле не зникає: газетно-журнальні публікації» наш земляк – доктор наук, професор, а ще лауреат і член різних премій та інституцій Роман Яремійчук.

Власне, вже у передньому слові автор роздумує над тим, чому так важливо зберігати написане, опубліковане, мовлене: чи то щоденниковий запис, газету, журнальну статтю, мовлене в ефірі. Адже це кроки твого поступу життям, навіть часові, фахові віхи долі. Але в молоді, а то й зрілі, роки цього не помічаєш. І лише з висоти поважних літ усвідомлюєш цю закономірність. Цінність речей, учинків пізнається з уже набутого досвіду і вона не завжди видається такою високою, як у момент надбання їх чи твоєї дії.

Своє життя автор нині споглядає через газетні, журнальні, наукові публікації. А більшість із них стосувались фахових справ, себто нафтових чи газових, містили інформації про нові технології, «про те, хто їх втілював у практику». Як стверджує сам автор, загалом «вони стосувалися енергобезпеки України, зменшення енерговитрат, проблем освоєння нафтогазових ресурсів Чорного й Азовського морів».

Зрозуміло, що наукові життєві інтереси автора сягали ширших, не лише нафтогазових, а й суспільних горизонтів. Він зосереджував увагу на проблемах середньої і вищої освіті, відкривав нові імена

ВШАНУВАННЯ

ПАМ'ЯТІ КНЯЗЯ РОСИ

Хто не знає Князя роси, який народився 1938 року в Уторопах на Косівщині? Він, автор книжок «Несімо любов планеті», «Із-за ґрат», «Князь роси», «Чага», «Зимозелень», творів у трьох томах, – відомий колишній політв'язень, Шевченківський лауреат, борець за волю України, який пішов у вічність 29 березня 1995 року.

Хвилюючо пам'яті вшанували Тараса Мельничука члени Коломийської міськрайонної організації політв'язнів і репресованих на чолі з керівником Юрієм Рудком. Вони поділилися спогадами про

ПРЕМІЇ

НОВІ ЛАУРЕАТИ

З нагоди 133-річчя уродженця села Воскресінці на Коломийщині – письменника, перекладача, журналіста, редактора Леся Гринюка в залі Коломийської центральної районної бібліотеки відбулось вручення його премій.

Отож за вагомий творчий доробок Покутський фонд імені Леся Гринюка на чолі з директором Віталієм Дронюком відзначив дипломами премії коломиянину, викладача філософських дисциплін, автора книжок віршів «Моя релігія – любов» і «Терновий вінок» Михайла Слободяна та іванофранківчанку Марту Баранецьку – студентку факультету журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка, авторку поетичних публікацій, зокрема в збірнику Покутського фонду «Воскресинецька гора».

Відродно, що активну участь в нагородженні взяла голова Коломийської райдержадміністрації Любомир Глушков та голова райради Роман Дячук. Перегорнула сторінки біографії Леся Гринюка, який прожив коротке життя, й надала слово гостям для виступу ведуча традиційного заходу – завідувачка краєзнавчого відділу райбібліотеки Наталія Тарновецька.

Нових лауреатів також привітали літератори, просвітяни Василь Рябий, Воло-

димира Франкевича, Анатолія Осадчий, Василь Михайлищук, Ярослав Руданець, Микола Гаєвий. Мовили добре слово і вручили подарунки голова Коломийської «Просвіти» Василь Глаголюк і гончар Сергій Никорович. На урочистостях дебютувала присвяченим Україні віршем дев'ятикласниця Коломийської школи № 6 Інеса Сікорська.

Треба сказати, Гринюківська премія заснована 2003 року, першим нею нагороджений член НСПУ незабутній колишній політв'язень Дмитро Гриньків, також Надія Гуменюк, яка будучи ученицею Коломийської гімназії, захистила науково-дослідницьку роботу «Олесь Якимович Гринюк», головний редактор «Буковинського журналу» Мирослав Лазарук, автор лірики й гумору Василь Михайлищук, автори поетичних збірок – студент педколеджу Микола Скільський, Юлія Долінська, академік, науковець Василь Лизанчук, автори книжок віршів Микола Гаєвий, Іван Війтенко, Анатолій Осадчий, Надія Голіней, Наталія Тимофіїв, Марія Шепетюк.

Судячи з підтримки, Гринюківська відзнака обіцяє бути ще престижнішою. Керівництво району згідне взяти її під свою опіку. Вона набуде статусу районної.

Володимир ФРАНКЕВИЧ, лауреат премії імені Тараса Мельничука, просвітянин

димира Франкевича, Анатолія Осадчий, Василь Михайлищук, Ярослав Руданець, Микола Гаєвий. Мовили добре слово і вручили подарунки голова Коломийської «Просвіти» Василь Глаголюк і гончар Сергій Никорович. На урочистостях дебютувала присвяченим Україні віршем дев'ятикласниця Коломийської школи № 6 Інеса Сікорська.

Треба сказати, Гринюківська премія заснована 2003 року, першим нею нагороджений член НСПУ незабутній колишній політв'язень Дмитро Гриньків, також Надія Гуменюк, яка будучи ученицею Коломийської гімназії, захистила науково-дослідницьку роботу «Олесь Якимович Гринюк», головний редактор «Буковинського журналу» Мирослав Лазарук, автор лірики й гумору Василь Михайлищук, автори поетичних збірок – студент педколеджу Микола Скільський, Юлія Долінська, академік, науковець Василь Лизанчук, автори книжок віршів Микола Гаєвий, Іван Війтенко, Анатолій Осадчий, Надія Голіней, Наталія Тимофіїв, Марія Шепетюк.

Судячи з підтримки, Гринюківська відзнака обіцяє бути ще престижнішою. Керівництво району згідне взяти її під свою опіку. Вона набуде статусу районної.

Василь ГЛІД, м. Коломия

ОГЛЯД

ЗА СТОРІНКОЮ СТОРІНКА

Добре, що наша газета є своєрідним орієнтиром для читачів із багатьох міркувань. З увагою прочитав часопис «Галицька Просвіта» за 10 березня ц. р. Стаття письменника Василя Бабія «Бути з Шевченком» вагома добрими думками: «Ми не розуміємо до кінця Шевченка, як і України. Вони невіддільні одне від одного...» Дійсно, сам Тарас писав: моє життя – це історія мого народу. А письменник Олесь Бердник пише:

Україно моя! Рідна мати моя!

Хто ти є? Хто ти є?

Я запитую про те навесні солов'я,
Я запитую серце своє.

Хто ти є? Хто ти є?..

Змістовні статті «Не забудемо», «В слові спалахнула, як зоря» (про Леся Українку) голови п/о «Просвіта» Тлумацької школи Віри Морикіт – не знаю, доньки, внучки чи невістки колишніх моїх приятелів у Тлумачі.

1 КВІТНЯ – ДЕНЬ СМІХУ

ЧУЖИЙ ЧОЛОВІК КРАЩИЙ?..

Зібралися жінки, щоб поговорити про життя своє сімейне, як їм важко жити. Трохи вони розказали про долю нелегку та й пішли вони до бару, щоб випити каву.

Про своїх чоловіків стали говорити, що вони не вміють... своїх жіночок любити. Навіщо з ними долю з'єднали вже на віки? Що напевно чужі кращі всі чоловіки? Бо так гарно чужий вміє пригостити. Свому... треба щодня щось варити. Чужий гарно з усмішкою до тебе белькоче. І обніме ніжнішою, й вусом полоскоче. А свій матом посилає ще й кричить, коли пиво і горілка в животі бурчить...

Чужий... тебе на машині возить, коли темно. Напрокат машину візьме, але це... приємно. А свій тебе по городі на тачці повозить, бо машини він не має і пішки сам ходить. Чужий навіть із базару ще й таксі замовить. А своєму сумки несеш... дякую не скаже. З чужим ходиш по базарі, що хочеш, купляє. А з своїм, коли не прийдеш... гроші забуває.

З чужим ідеш в Трускавець та відпочиваєш. А з своїм сидиш в готелі, воду попиваєш. Як чужий тебе цілує, з рота м'ята пахне. А від свого тільки димом й перегаром тягне. Чужий, якщо втомилася, ...запрошує сісти. А свій кричить: «Я голодний! Йди вари вже їсти!»

Чужий вночі приголубить і ще щось захоче... Свій... не встиг ще щось зробити,

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА

КВІТЕНЬ

1 КВІТНЯ

85 років народження Івана Гнатюка, одного з провідних диригентів Прикарпаття, поета й композитора, автора поетичної збірки «Струни серця» і понад 50-ти хороших творів на власні вірші.

95 років народження Олександра Карпенка (1921–2013), вченого, педагога, громадського діяча, доктора історичних наук, професора ПНУ ім. В. Стефаника.

80 років народження Валентина Мороза, вченого-історика, колишнього політв'язня і дисидента, поета, автора книжки «Хроніки опору» (1970), викладача Івано-Франківського педінституту.

17 КВІТНЯ

200 років народження Рудольфа Моха (1816–1891), галицько-українського поета й громадського діяча, священника, похованого в с. Курипів Галицького району.

18 КВІТНЯ

Міжнародний день пам'ятників та історичних місць.

День пам'яток історії та культури.

23 КВІТНЯ

Всесвітній день книги й авторського права.

150 років народження Миколи Дерлиці (1866–1934), західноукраїнського письменника, священника, похованого в с. Тростянець Долинського району.

26 КВІТНЯ

30 років катастрофи на атомній електростанції в Чорнобилі (1986). Міжнародний день пам'яті жертв радіаційних аварій та катастроф.

27 КВІТНЯ

80 років народження Геннадія Бурнашова (1936–2012), українського письменника, члена Національної спілки письменників України, автора багатьох публіцистичних книжок з історії Прикарпаття, УПА. З 1946 р. проживав в Івано-Франківську.

29 КВІТНЯ

Міжнародний день танцю.

Добре, що аналітичні статті Богдана Вівчара стають постійними.

Думки авторів на другій сторінці є небуденними й вимагають глибокого осмислення не стільки рядковими читачами, як фахівцями з глибокою пошаною до людей. В усьому має бути виваженість, розсудливість і благородство. Як сказано у молитві, маймо мужнє, щедре, терпеливе серце і досконале підкорення Божій волі.

Богдан СУШЕВСЬКИЙ, просвітянин

як вже спати хоче. Чужий завжди та й щодня... ванну й душ приймає. А свій лише раз на місяць, та й то забуває.

Чужий купля живі квіти і дає ще гроші. А свій... квіти пластмасові... й гумові кальози. Чужий в ліжку може каву і сніданок дати. А свого разів по сім треба годувати. Чужий гарний комплімент завжди тобі скаже. А свій... слова некультурні, й кулака покаже. Чужий стриба біля тебе... лиш би догодити. Біля свого ти стрибаєш, щоб не заробити.

Чужий зразу знімає мешти, як в хату заходить. А свій взутий цілий день по кімнатах ходить. Чужий лише тебе одну цілує... й кохає... Свій... в кімнаті мертво спить... тебе не згадає. Чужий з тобов та й ніколи не йде в суперечку. Свій кричить з самого ранку, ще й «стрибає в гречку». Якби свої чоловіки як чужі робили, жінки своїх чоловіків за це б полюбили.

А я так скажу, жінки: Не треба чужого. Гріх на душу не беріть, тримайтеся свого. Пробачте все йому ви тепер, може, зрозуміє. Що любити, як чужий... свій жінку теж вміє. І який би він не був прикрий, як ворона, та для жінки – допомога й завжди оборона. Батько він ваших дітей й з віком розум прийде... Буде все, як у людей...

Вчіться, всі чоловіки, дружин теж любити і згаданих помилок в житті не робити.

Алла БАРАНКЕВИЧ (ЩИРА УКРАЇНОЧКА)

Богдан ВІВЧАР